

EEN KLEINE FILOSOFIE
VAN GROTE EMOTIES

HILDE VAN MIEGHEM

een kleine
filosofie van
grote emoties

overgave

P E L C K M A N S

1

Besluiteloos bekeek Elise de inhoud van haar kleerkast. Ze moest een goede indruk maken straks, anders was misschien alles verloren. Het leek haar dat hun eerste ontmoeting allesbepalend zou zijn, dat haar toekomst ervan zou afhangen. Met een ruk schoof ze kapstok na kapstok opzij. De rode jurk was te heftig, de lichtblauwe te flauw, de zwarte te somber.

‘In godsnaam, het is geen begrafenis, maar een babyborrel,’ mompelde ze, ‘ook al is het kind al zes.’

Misschien de gestreepte zomerbroek met het iets te grote hemd dan, lekker nonchalant? Of die zwierige rok? Ja, dat zou ze vast wel mooi vinden! Kleine meisjes houden van zwaaiende rokjes. Wat maakt het ook uit, besloot ze, en ze nam de rok uit de kast.

Wat je draagt is van geen belang, had ze pas nog gelezen in een tijdschrift. Onbewust vormen we ons binnen een seconde tot een paar minuten een beeld van de ander, ongeacht wat die aan-

heeft. Lichaamstaal, uitstraling, de symmetrie van het gezicht, de geur, het stemgeluid en de niet te verklaren ‘chemie’ tussen twee mensen bepalen die eerste indruk.

Zo was het in elk geval gegaan bij haar en Bert – de vader van het kind. Binnen een seconde waren ze gevallen voor elkaar, liefde op het eerste gezicht. Hoewel ze dat wekenlang wederzijds hadden verzwegen. Ze hadden elkaar ’s nachts op café ontmoet, en hij had al in hun eerste gesprek tussen neus en lippen laten verstaan dat het laatste waar hij naar op zoek was, een relatie was. Daarop had zij stoer maar nonchalant laten vallen dat voor haar precies hetzelfde gold. Ook al beroerden zijn ogen en stem elke snaar in haar en dacht ze alleen maar: hij is het! Hij is de ware.

Urenlang, tot het café sloot, waren ze blijven kletsen. Bij het afscheid had hij haar op straat plots lang en heftig gezoend. Alsof het hem moeite kostte had hij haar daarna losgelaten en waren ze elk een andere kant uit gelopen. Tot ze een paar meter verder hadden omgekeken naar elkaar – tegelijk – en hij na een tel vrolijk riep: ‘Kom je mee?’ Zonder aarzeling was ze naar hem toe gerend en lachend waren ze hand in hand naar zijn appartement gehold, dat een straat verder lag. Met twee treden tegelijk waren ze de trappen op gesprongen en eenmaal binnen waren ze, verstrengeld in elkaar, neergevallen op de bank.

Al zoenend rukte hij haar de kleren van het lijf en ontdeed zich van de zijne. Hij kustte haar hals, borsten en buik, en streelde haar uitvoerig. Het benam haar de adem. Daarna pakte hij haar plots op en droeg haar naar de tafel. Met glinsterende ogen keken ze elkaar aan toen hij haar daarop neerzette. Hees fluisterde hij: 'Wat ben je mooi!' en gleed bij haar naar binnen. Langzaam neukte hij haar, maar dan dreef hij het ritme op, steeds heftiger, terwijl hij haar borsten streelde, haar tepels zijn mond in zoog en haar daarna zachtjes in de hals beet. Kippenvel gaf haar dat, terwijl ze tegelijk brandde vanbinnen, een gewaarwording die ze niet kende. Maar dan hield hij op en knielde tussen haar benen. Schoof haar nog meer naar de rand van de tafel, naar zich toe, en alsof hij de kaarsjes op een verjaardagstaart uitblies, blies hij met zijn warme adem langs haar schaamlippen, opende ze met zijn vingers en likte haar met zijn hete, natte tong, mompelde dat hij haar knopje voelde zwellen, bleef likken tot hij precies op het goeie moment met zijn lippen haar kleine schaamlippen omvatte en zijn sterke tongpunt liet trillen op haar knopje.

Ze hoorde zichzelf grommen van genot. Het leek alsof ze geen mens meer was met armen, benen, een romp en een hoofd, maar één groot kutje dat maar één ding wou: hem volledig opslokken. Ik ben een vleesetende plant, zonne-

dauw, flitste het door haar hoofd en schreeuwend bereikte ze het hoogtepunt. Zwijmelend voelde ze hoe zijn handen haar billen vastgrepen en haar optilden. Haar dijen klampten zich om zijn heupen. Hij drukte haar met de rug tegen de muur, drong weer naar binnen en dreef het nazinderende orgasme opnieuw de hoogte in. Haar handen klauwden in de lucht. Hij bleef doorgaan en toen zijn duim haar clitoris be-roerde gilte ze het uit en kwam opnieuw klaar. Zoals nooit eerder.

Urenlang vrijden ze die nacht, tot ze uitgeput en volledig murw in elkaars armen in slaap vielen. De middagzon die binnenviel door het slaapkamervenster wekte haar. Bert sliep nog en ze nam elke millimeter van zijn gelaat in zich op: een Grieks beeld van een slapende krijger. Zijn huid was bleek als marmer door het helle zonlicht, de schaduw van zijn grote, rechte neus viel op zijn rechterwang bijna tot aan zijn kaaklijn en met een vinger streelde ze heel zacht zijn gespierde hals met daarin, als een blauw berggrivertje, de rustig pulserende halsslagader. Grijsgroene ogen, wist ze, zaten verborgen onder de oogleden met de lange, donkere wimpers – komma's in Chinese inkt. Zijn oren en voorhoofd werden omkranst door dikke, gebeeldhouwde krullen.

Zuchtend krabde Bert zijn nek op de plek waar haar vinger hem gestreeld had en hij knip-

perde met zijn ogen tegen het zonlicht. Met een glimlach keek Elise hem aan. Zijn irissen waren niet grijsgroen maar diep smaragdgroen in het daglicht, ze schitterden haar tegemoet. Het bleef lang stil terwijl ze elkaar aankeken.

‘Niet verliefd worden,’ fluisterde hij plots.

‘Waarom niet?’ lachte ze betrapt.

‘Ik ben niet vrij, ik heb een kind,’ antwoordde hij.

Na een relatie van acht jaar – waarvan de laatste drie nog helser waren geweest dan de eerste vijf – was hij definitief vertrokken bij zijn ex-vriendin. Hij woonde nog maar pas weer alleen. Afstandelijk en koel klonk hij en hij ontweek Elises blik. Hij stond op en begon zich aan te kleden. Van in het begin had zijn vorige relatie fout gezeten, ging hij door, en hij was een paar keer opgestapt, maar toen hij een derde keer, dit keer definitief, wilde vertrekken, bleek zijn ex zwanger te zijn. Vreselijke ruzies hadden zich in de daaropvolgende weken afgespeeld. Hij wilde geen kind en zij weigerde een abortus. Ten slotte kregen ze een dochter en hij was nog zes jaar gebleven. Zich nu in een nieuwe relatie storten leek hem niet opportuun.

‘Dan maar friends with benefits?’ grapte ze.

Verwonderd lachend keek hij haar aan, boog zich over haar heen en kuste haar. Zonder protest liet hij zich weer het bed in trekken. Daarna had-

den ze het exact twee maanden volgehouden voor ze elkaar hadden bekend dat ze smoorverliefd waren. Wat begonnen was als een flirt, als een reeks onenightstands, had zich ontwikkeld tot een uitslaande brand waarin ze samensmolten, één werden, hun harten als edelsmeedwerk in elkaar geklonken.

Terwijl ze in haar rok stapte, die dichtritste en hem voor de spiegel speels in het rond liet draaien, bedacht ze dat de theorie van binnen-enkele-seconden-een-indruk-vormen-van-de-ander niet zou opgaan voor een kind. Bert had al eerder voorgesteld dat ze zijn dochtertje Ada eens zou ontmoeten, maar Elise had wat tijd gevraagd en was in de boeken gedoken.

Een kinderbrein functioneert anders, leerde ze. Hersenen zijn decennialang in ontwikkeling. Zelfs haar eigen brein had nog vijf jaar te gaan voor het volledig gevormd zou zijn, volgens de boeken ontwikkelingspsychologie en pedagogie. Gek genoeg zou dat brein vijf jaar later alweer beginnen af te takelen.

‘Mijn hersenen zijn nog niet volgroeid,’ zei ze verbaasd nadat ze Bert had voorgelezen dat de prefrontale cortex, die leidt tot volwassen besluitvorming, emotionele regulatie en langetermijnplanning, pas op vijftwintigjarige leeftijd helemaal ontwikkeld was.

‘Hoe kan je dan zeker weten dat je met mij oud wilt worden?’ plaagde hij.

‘Liefde overwint alles, de adolescentie én de aftakeling,’ wuifde ze zijn woorden weg.

‘Het is vertederend dat je zo in die materie verdiept,’ antwoordde hij, ‘maar relax, het zal zich wel uitwijzen.’

‘Ik wil beslagen ten ijs komen als ik Ada ontmoet,’ antwoordde ze.

Volgens Jean Piaget, een Zwitserse psycholoog, bekend om zijn baanbrekende werk op het gebied van de cognitieve ontwikkeling bij kinderen, zat Ada nu in de preoperationele fase, de ontwikkeling van symbolisch, door fantasie gedreven denken waarin kinderen van zes jaar oud ingebeeldes vriendjes kunnen hebben en heel erg opgaan in rollenspellen.

‘Stel dat ik niet in haar fantasie pas?’

‘Liefje, jullie schelen maar veertien jaar met elkaar. Dat is vast een voordeel. Wat kan er misgaan? Ada is timide en weinig spraakzaam. Verwacht er gewoon niet te veel van. Voor haar is dit nog veel vreemder dan voor jou: haar vader heeft een vriendin!’

Hij zoende Elise. ‘En wat voor één!’ fluisterde hij. ‘Zullen we gaan samenwonen?’

‘Samenwonen?’ Verrast keek ze hem aan.

‘Sorry,’ zei hij meteen, ‘het is te vroeg, je hebt gelijk. Maar vergeet niet, Ada is enkel om de twee

weken een weekend, en de helft van de vakanties bij mij. Er is niets om bang voor te zijn.'

Elise griste een nauwsluitend T-shirt uit de kast en trok het aan. Hij heeft ongelijk, dacht ze. Voor het kind was ze niet bang, wel voor wat het hem zou doen als zijn dochter een hekel aan haar zou hebben. Ze keurde haar spiegelbeeld – perfect zo – en stapte in haar goudkleurige sandaaltjes. Maar dan veranderde ze van gedachten, schudde ze weer van haar voeten, trok sokken aan en stapte in haar lichtbruine cowboyboots: ja, daarmee stond ze steviger op de grond.

Onder het gewelf bij de Erfgoedbibliotheek bleef ze staan. Op zoek naar Bert speurde Elise de terrasjes aan de overkant van het pleintje af. Daar zat hij, zijn rug naar haar toe gekeerd. Een kind zag ze niet. Zijn dochter zit verborgen achter hem, dacht ze. Ze liep langs de waterloze fontein en het standbeeld van Hendrik Conscience – in brons gegoten, hoog op een natuurstenen sokkel, zittend onder een gewelf met in zijn linkerhand een boek, ernstig en nadenkend. Uitkijkend over het plein dat zijn naam droeg, straalde hij wijsheid en rust uit en zoals altijd als ze er voorbijliep dacht ze ongewild: hij leerde zijn volk lezen.

Dan doemde Ada op in haar blikveld. Wat was ze klein. Opgekruld in een bolletje, met opgetrokken knieën, haar voeten in rode rubberen